

De Vlinderelfjes van Blakawatra

G.R. Maynard

Paramaribo, 2020
PUBLISHING SERVICES SURINAME

Omslagillustratie: Reza Madhar
Illustraties binnen: Reza Madhar
Vormgeving: Chelo C. van Leeuwaarde
Editing: Ismene Krishnadath
© Publishing Services Suriname
Paramaribo, 2020

De bindwijze van dit boek met een harde kft is mogelijk gemaakt door een subsidie van de Taalunie.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

2. Het toverbos

Plotseling is de blauwe vlinder verdwenen. Tokoro stopt. Ze kijkt naar links, naar rechts, naar boven en zelfs tussen haar benen door naar onderen. De vlinder is echt weg. Het wordt tijd om naar huis te gaan. Mama zal haar straks missen. Maar welke kant moet ze op? Er is geen weg te zien, alleen maar bomen en struiken. O, was er maar iemand aan wie ze de weg kon vragen. Zachtjes begint ze te huilen. Ze beseft dat ze is verdwaald. Ze doet een stap voorwaarts. Zou er toch niet ergens een weggetje zijn? Ze duwt een tak opzij. Nee, alleen maar nog meer bomen en struiken. En een lelijke, oude kikker op een dode boomstam. Tokoro begint harder te huilen. Ze wil naar haar moeder. Dan hoort ze plotseling een stem. “Wees niet bang hoor, ik ken de weg wel.”

Een meisje komt vanachter een boom tevoorschijn. Ze lijkt ongeveer even oud als Tokoro en lacht vriendelijk. Ze heeft een helderblauwe jurk aan en witte pluizige veertjes in haar vlechten.

“Loop dicht achter me”, zegt het meisje.

Tokoro is niet bang meer. Opgelucht loopt ze achter haar redster aan. Net als Tokoro loopt ze op blote voeten.

Nu ziet ze een pad. Het bos wordt dunner. Het meisje brengt haar naar een plek, die wel betoverd lijkt. De met takken en bladeren bezaaide bosgrond is veranderd in glanzend fijn wit zand. De bomen staan volop in bloei. Tussen het groen hangen paarse, gele, oranje en rode trossen met bloemen. Tegen hun stammen groeien wilde orchideeën en bosananassen. Tokoro hoort vogels zingen. Ze kijkt omhoog naar de helderblauwe lucht. De zon lijkt extra krachtig te schijnen. Haar stralen vormen een witte gloed tussen de takken en bladeren van de bomen.

Het zand is heet onder haar voeten. Het meisje trekt haar mee naar een schaduwplek onder een groep bomen.

“Welkom bij mij thuis”, zegt ze.

Tokoro is blij dat ze niet meer alleen is, maar vraagt zich af waar ze is terechtgekomen. Ze bekijkt het andere meisje van kop tot teen. Ze heeft lang zwart haar en prachtige grote zwarte ogen. Het schitterende blauwe jurkje lijkt om haar heen te zweven.

“Wie ben je?”, vraagt Tokoro. “Ik zie je voor het eerst.”

“Ik heet Vlindermeisje. Je hebt mij wel eerder gezien, maar als vlinder”, antwoordt het meisje lachend.

“Vlindermeisje!?”

Tokoro trekt vragend haar wenkbrauwen omhoog.

“Ja, ik kan mezelf veranderen in een vlinder, zodra ik dat maar wil”, legt het meisje uit.

“Hmmm, hoe dan?” Tokoro is nieuwsgierig.

Ze krijgt de schrik van haar leven als ze merkt dat het meisje plotseling weg is. Een blauwe vlinder fladdert om haar hoofd.

“Hoeiiii”, roept ze.

Meteen verandert de vlinder zich terug in het meisje.

Tokoro rolt met haar ogen.

“Kan ik dat ook?”

“Nee, jij bent een mens”, antwoordt Vlindermeisje.

“Ben jij dan geen mens?” vraagt Tokoro.

“Nope, ik ben een elfje, een boselfje. Ik waak over Blakawatra en het oerwoud eromheen”, is het verrassende antwoord van Vlindermeisje.

Tokoro begrijpt het niet.

“Elfje, vlinder, meisje. Ben je drie dingen?”

“Nee....., ja....., eigenlijk wel”, zegt het meisje.

Tokoro begrijpt het niet helemaal.

“Waar woon je dan?”

“Hier.” Vlindermeisje maakt met uitgespreide armen een draai om haar as. “Dit is mijn thuis. Waar wij nu staan is een betoverd gebied van het bos. Jij bent de eerste mens die hier is gekomen. Zelfs de jagers en de vissers die door het woud lopen, kennen deze plek niet.”

“Elfen bestaan niet. Alleen in sprookjesverhalen. Hoe komt het dat ik je kan zien?”, vraagt Tokoro door.

Vlindermeisje moet even lachen.

“Je ziet me toch.”

Ze steekt haar arm uit en nodigt Tokoro uit haar aan te raken. “Wanneer ik een meisje ben, zie je het elfengedeelte van me. Als ik verander zie je de blauwe vlinder. Daarom heet ik Vlindermeisje.”

Tokoro is nog niet uitgevraagd.

“Zijn alle vlinders die op Blakawatra rondvliegen ook vlindermeisjes zoals jij?”

Vlindermeisje schudt haar hoofd.

“Dat zijn normale vlinders die zich uit een rupsje hebben ontpopt tot een vlinder.”

Tokoro rolt weer met haar ogen.

“Wat voor gek vertel je nu weer. Ontpopt!? Wat is dat? Komen die vlinders niet gewoon uit vlindereitjes?”

Vlindermeisje lacht. “Jawel, maar uit vlindereitjes komen rupsen. Heb je dat nog niet op school geleerd? De prachtige vlinders die je door de lucht ziet vliegen, waren eerst rupsen. Voordat een rups een vlinder wordt, bouwt hij eerst op een veilige en rustige plek een cocon. Dit is een soort beschermhuisje rondom de rups. Hij blijft daar een tijdje en na een aantal dagen verandert de rups dan in een prachtige vlinder.”

“Dat wist ik niet”, zegt Tokoro. “We hebben het nog niet gehad op school.” Ze kijkt plotseling bezorgd.

“Ik ken een paar kinderen die rupsen doden. Vooral die rupsen met witte haartjes op hun lijf. Ze zeggen dat die haartjes je kunnen branden als je de rups op je lichaam krijgt.”

“Wie een rups doodt, heeft eigenlijk een prachtige vlinder doodgemaakt.” zegt Vlindermeisje ernstig.

De meisjes zijn even stil. Tokoro denkt na over wat ze gehoord heeft. Vlindermeisje doorbreekt de stilte.

“Vertel eens, hoe heet jij?”

“Ik heet Tokoro”, antwoordt Tokoro automatisch.

“Tokoro! Het klinkt mooi.” Vlindermeisje klapt blij in haar handen. “Wat betekent Tokoro?”

Tokoro moet lachen om het enthousiasme van Vlindermeisje.

“Mijn naam betekent Bloem.”

“Dat is grappig”, roept Vlindermeisje. “Vlinders houden van bloemen. Ze slurpen de honingzoete nectar op uit de bloemenkern.”

Ze pakt Tokoro bij de handen en maakt een dansje met haar. Daarna gaan ze op een glad afgesleten boomstronk zitten. Vlindermeisje vraagt Tokoro waar ze woont.

“In Cassipora”, antwoordt Tokoro.

“Hé, ik ken je dorp. Soms vlieg ik er als vlinder naartoe. De dorpelingen zijn meestal druk bezig met het planten van ananas en cassave”, zegt Vlindermeisje.

Tokoro probeert te bedenken welke van de blauwe vlinders die ze weleens in het dorp ziet Vlindermeisje kon zijn geweest.

“Echt waar? Ben je werkelijk in mijn dorp geweest?”

“Ja, jouw dorp hoort ook bij het gebied waarover de elfen waken.”

“Waarom moet je waken over het bos?”

Vlindermeisje gaat een beetje verzitten. Haar ogen worden nog donkerder dan ze al zijn. Het is duidelijk dat ze iets belangrijks wil vertellen.

“Het bos moet blijven bestaan. Als er geen bos meer is, verdwijnen ook alle dieren, insecten en ook de boselfen, zoals ik. De inheemsen, die van het bos leven, moeten hun eten ergens anders gaan zoeken. In sommige landen is al het bos gekapt, om het hout van de bomen. Daarmee worden onder andere huizen en bruggen gebouwd. Het hout brengt veel geld op. De mensen die het hout verkopen worden er rijk van.”

Vlindermeisje zucht.

“Ze denken er niet aan dat het bos ook zuurstof geeft. Zuurstof zie je niet, maar het is belangrijk voor het leven van mens en dier. We ademen elke seconde zuurstof in om te kunnen leven.”

“Ja”, knikt Tokoro. Dat weet ze wel. “Zonder zuurstof ga je dood.”

Vlindermeisje gaat verder.

“Onze bossen zijn in gevaar. Hebzuchtige mensen willen veel geld verdienen om mooie dingen te kunnen kopen voor zichzelf. Niet alleen de houtkappers, maar ook de goudzoekers. Die gebruiken giftige stoffen die in de krekken en in de bodem van het bos gaan zitten. Mensen en dieren die van het bos leven worden daar ziek van.

Vlindermeisje perst haar lippen op elkaar van boosheid.

Tokoro kijkt nog eens goed naar het meisje naast haar. Ze lijkt net zo klein als zijzelf.

“Hoe kan jij zo een groot bos beschermen?”, vraagt ze twijfelachtig.

Vlindermeisje gaat staan. Ze kijkt Tokoro aan met haar prachtige zwarte ogen.

“Je moet niet vergeten dat ik een elfje ben. Elfjes proberen tot de

harten van de mensen door te dringen. Ze proberen hen te tonen wat ze vernietigen in het bos. Meestal lukt dat, en komen de mensen tot inkeer.” De blik van Vlindermeisje wordt koud. Grimmig zegt ze: “Jammer genoeg zijn er een paar die de liefde niet kan bereiken. Ze zijn verhard door hebzucht. Deze mensen worden dan, buiten de elfen om, aangevallen door slangen of andere roofdieren.”

Het heetst van de dag is voorbij. Het is middag geworden. De zon schijnt niet meer zo fel. Rustig wachten de meisjes tot het witte stuifzand voldoende is afgekoeld om aan de terugweg naar Blakawatra te beginnen.

Fragment uit G.R. Maynard & Reza Madhar, *De vlinderelfjes van Blakawatra*, Publishing Services Suriname, 2020.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.